Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1885. 34te Aargang.

Tale af Apostel John Henry Smith,

holdt i Tabernaklet i Logan den 6te April 1885.
(Fortsat fra Side 293.)

Maaske Nogle ville spørge: Broder Smith, føler De Dem ikke urolig over vort Territoriums nuværende Tilstand. Jeg har undertiden ønsket, at Forholdene vare anderledes, end de ere. Medens jeg har rejst i fremmede Lande, naar jeg har staaet frem paa Gader, i Skove og i Huse og forkyndt Evangeliet, har jeg tænkt ved mig selv, jeg kunde ønske, at min Fader ikke havde beskikket mig til dette Arbejde, at han ikke havde forlangt dette af mig. Jeg har undertiden følt mig lidt frygtsom ved at blive stillet lige imod Verden, og den Modstand, der gjøres mig og mine Brødre. Jeg har ønsket, at det kunde været anderledes, men alligevel, naar jeg nøjere overvejer Sagen, naar jeg skuer tilbage paa det Forbigangne, naar jeg læser de Begivenheder, Historien melder om, ser jeg ingen anden Vej at gaa. Min ganske Sjæl er gjennemtrængt af Overbevisningen om Evangeliets Sandhed; den er præget paa Alt, henhørende til denne min Tilværelse. Jeg skatterer den højere end Livet og alt Andet paa Jorden. Hvorfor skulde jeg ængstes, skjælve eller betages af Frygt over Udsigterne, som de nu vise sig? Intet storartet System er nogensinde bleven grundfæstet paa Jorden uden meget Besvær og Udholdenhed. Betragt de Opfindelser, som ere fremkomne, og den Modstand, der er bleven ført imod dem, endog i saadanne Tilfælde, hvor Opfindelsen skulde anvendes til vor Beklædning, eller til at befordre os fra Sted til andet, eller til at gjøre vore Hjem mere bekvemme eller behagelige. De, som have opfundet disse Ting, have altid mødt Forfølgelse. De have kæmpet med selve Naturen. Hvorfor skulde vi, til hvem den store Livets og Frelsens Plan er given, som vil føre os tilbage til Guds Nærværelse, og som opfylder vore Sjæle med et gyldent Haab om at være for evigt forenede med vore Hustruer og Børn og mødes med vor Slægt og Venner, der ere gangne heden — hvorfor skulde vi frygte vore Fjenders Magt? Hvem kan ikke døje nogle faa Maaneders Fængsling og Pinsler, eller nogle faa Aars Gjenvordigheder, for derved at

ofre et Retfærdigheds Offer til den Gud, som kaldte dem? Ingen af os ville vægre os derved. Derfor, mine Brødre og Søstre, er jeg for mit Vedkommende ganske tilfreds — saa tilfreds som jeg paa nogen Maade kan være under de Omstændigher, hvori vi ere stillede. Jeg har ingen Ængstelse eller Bekymring. En af mine Onkler, i hvis Hjem jeg var for nogle Uger siden, advarede mig om, at visse Ting vilde visseligen ske; at vi umuligt kunde haabe længere at modstaa det, vore svorne Fjender søge at bringe over os. Alt, hvad jeg svarede ham derpaa, var: „Vent og se!" Det er hvad jeg agter at gjøre — blot vente og se. Jeg har ventet lige siden min Barndom, og jeg vil fremdeles vente. Muligvis kunne nogle faa af os blive kastede inden Fængslets Mure; muligvis kunne nogle faa af „Mormonerne" blive mishandlede og bortviste fra deres Fødeland; det er muligt, at Mænd ville forfølge os til Døden; men medens Mænd dø, vedblive Systemer at leve og udvikles, og hverken Jordens eller Helvedes Magter ere i Stand til at standse deres Fremgang eller Udvikling. Saaledes forholder det sig med Hensyn til det Værk, vi ere delagtige i. Det er et levende Værk. Det er en af Naturens virkende Kræfter. Det er understøttet af Himlens Magt, og I ere dets Udsendinge, sendte her i denne Tid for at hjælpe til at udsprede det. Evangeliet skal prædikes; Jordens Nationer advares, og denne eller hvilken som helst anden Nation vil falde under Guds Vredes Straffedomme, hvis den forkaster det glade Budskab, vor Fader har tilbudt dem for deres Ophøjelse i hans Rige. Herrens Værk skal sejre over enhver Fjende og overvinde enhver modstridende Magt, og det vil naa dette Maal lige saa vist, som der er en Gud i Himlen. Skriver det paa Historiens Blade; indprenter det paa Eders Hjærter; for Herren har forordnet, at det skal saaledes ske.

Jeg finder ved at komme iblandt Folket i Østen, at Oppositionen mod de Sidste Dages Hellige, føres ikke af Politikerne, thi disse vilde for deres eget Vedkommende ikke bryde sig meget om os, men bag dem staa Folket. Først ere de saakaldte evangeliske Præster. Jeg ønsker ikke at bruge haarde Udtryk om de Præster, der bo iblandt os, eller fremføre Beskyldninger imod dem, thi jeg har været borte for en Tid; men det er Enhver vel bekjendt, at Ophidselsen mod „Mormonerne" oparbejdes her hjemme og for det meste af „kristelige" Præster. Der skrives Breve til Landets Præster, og de paavirke deres Tilhængere. Gaar man blandt Folket i de østlige Stater — blandt den gamle puritanske Slægt, hvorfra mine Fædre nedstammede — finder man, at de mest gruopvækkende Historier, ere i Omløb om Mormonismens Gyseligheder. Dette erfarede jeg, medens jeg var i Besøg blandt mine Slægtninge i Ny-England.

Alle vare mer eller mindre fordomsfulde imod Mormonismen; men jeg haaber, at de Oplysninger, jeg havde Lejlighed til at give angaaende dette Spørgsmaal, ville have gode Følger. Ny-Englænderne have i Reglen kun smaa Familier, og de fordærvelige Handlinger, hvori mange gjøre sig skyldige for at forebygge Menneskets Formerelse, ville blive Midlet, hvorved de ville drages ned i Fordærvelsens Afgrund.

Nu, mine Brødre og Søstre, hvem have vi forurettet? Jeg spørger, hvem have vi forurettet ved at befolke dette øde Land? Ingen! Om der var Nogen forurettet, var det den røde Mand, men i Stedet for at være forurettet, har han

høstet store Velsignelser; thi vi have søgt at føde, i Stedet for at bekrige ham. Evangeliets første Princip er Tro. Hvem have vi skadet med vor Tro? Saa er der Omvendelsesprincipet. Hvem have vi skadet ved at omvende os? Er Nogen forurettet derved? Er Regjeringen forurettet? Bringer Omvendelse Fiendskab mod Regjeringen? Om vi gjøre en Pagt med Herren i Daabens Vande, at vi ville leve i Renhed for ham, er der Nogen forurettet? Nej! Have vi søgt at undergrave eller nedbryde den Regjeringsform, hvorunder vi leve, fordi vi have modtaget den Helligaand ved Haandspaalæggelse, der skal være os et Vidne og lede os ind i al Sandhed? Nej! Har jeg eller nogen af Eder gjort en Pagt med Gud at ville stride mod det Lands Love og Skikke, hvori vi bo, eller at ville underkaste os nogen anden Regjering paa Jorden? Jeg har ikke gjort det! Jeg har sværget Troskab mod den Regjering, hvorunder jeg lever. Mit Arbejde som et Individ er i Menneskehedens Interesser og for Menneskenes Frihed; at deres Samvittighed ikke skal lænkes; at de ikke skulle nedbøjes under Tyranniets Aag, men at de for deres Gud kunne staa uforsagte, frygtløse og stærke i den faste Beslutning at ville være til Nytte og Velsignelse for Menneskeslægten. Behøve vi at nære Frygt angaaende disse Ting? Det troer jeg ikke. Der er En, som vil belønne os paa hin Dag, og den, som berøver en Anden hans Frihed, og som binder ham med Lænker eller lægger ham paa Pinebænken, har Aarsag til at frygte og bæve, naar den Retfærdige holder Regnskab med sine Sønner og Døtre. Vi kunde saaledes tage ethvert af de Principer, vi have annammet, og spørge: Hvem er forurettet? Vi have faaet Græs til at gro, hvor der intet var før. Om vi have bygget Hjem og betale Skatte for at vedligeholde Regjeringen i de Stæder og Byer, der nu findes paa denne en Gang ufrugtbare Plet, som en Gang var den store amerikanske Ørken, hvem er forurettet derved? Ingen! Hvem har rejst sig imod den Regjering, hvorunder vi bo? Ingen af os. Men, siger man, I tro paa Præstedømmet; I anerkjende et Regjeringssystem, der er mere fuldstændigt end noget andet paa Jorden. Hvem bliver forurettet, om dette er Tilfældet? I have ikke forandret det; det har ikke forandret Eder. Det har ikke forurettet Eder; og det, som vi have annammet, have vi annammet af vor egen fri Villie og Valg og med den Forstaaelse, at Herren fordrer det af os. Søger jeg at nedbryde Regjeringen eller Øvrighederne, fordi jeg foretrækker at min Søster eller Datter, min Tante eller Kusine maa blive beskyttet fra de Onder, der, formedelst de Systemer Menneskene have indstiftet, omgive dem? Nej, Gud har paalagt enhver Kvinde den samme Pligt, som var paalagt Moder Eva, at formeres og opfylde Jorden. Paa nogle Steder i det Land, hvori vi bo, nødes Tusinder af Kvinder til at blive et eller andet nedværdiget Menneskes Legetøj. Jeg er ganske overbevist om, at det er en Befaling af Gud selv, at disse Kvinder skulde have Lejlighed til at giftes, og han selv har aabnet en Udvej dertil; at han selv har indstiftet Principet. Jeg ønsker, at mine Døtre skulle giftes, som jeg ønskede selv at giftes. Jeg ønsker, at de skulle blive ærbare Hustruer, enten det saa bliver i Polygami eller anderledes, ligemeget hvem der saa vil kalde deres Afkom uægte. Jeg ved — thi Gud har tilkjendegivet mig det, han har indprentet det dybt i mit Hjærte — at de, som udspringe af et saadant Slægtskab, ere

lige saa ægte for Guds Aasyn og anerkjendte af ham, som Nogen, der nogensinde har betraadt denne hans Fodskammel, fra den Dag Jorden blev befolket indtil denne Tid, hvori vi leve. Det Princip var givet i en vis Hensigt, nemlig for Kvindens Frelse saa vel som Mandens. Gaar man til Storbritannien, vil man finde en Million flere Kvinder end Mænd i dens mange store Stæder. Gaar man gjennem The Strand i London, eller gjennem Lime Street i Liverpool og i Manchesters Gader, — gaar man paa nogle af Hovedgaderne i hvilken som helst af Jordens større Stæder, vil man se saa smukke Kvinder, som Skaberen nogensinde har givet Livsaande, men hvad er Udsigterne for dem i dette Liv? Hvad er skrevet paa deres Pander? Skjændsel og Skam! — at de nærme sig deres Grave, som Ofre for Sygdomme af den væmmeligste Slags. Det er ikke en, to eller tre, men Millioner, der gaa ad denne uundgaaelige Vej. Hvem er ansvarlig derfor? Hvem har sat dem under Forbudet, der hindrer dem fra at fuldkomme deres Skabelses Maal? Gud har ikke; thi han foreskrev Love saa liberale og indstiftede Principer saa fuldkomne, at der ikke var nogen Nødvendighed for noget Saadant. Det er Mennesket, der har indført det; det er Mennesket, der har forvandsket Samfundsordenen: Det er Mennesket, der har stødt sine Døtre ud paa Gaderne. Jeg siger atter og atter, at Mormonerne kunne oppebie Resultatet af alt dette uden Frygt. De have Raad til at lide Forfølgelse og Straf, hvis dette vil aabne en Udvej for Evas skjønne Døtre at blive frelste fra den Tilstand, de ere i, og blive ærbare og respekterede Kvinder.

Taleren sluttede med igjen at erklære sit Troskab til den amerikanske Regjering, og med at formane de Hellige til at være trofaste i at efterkomme Herrens Bud i enhver Henseende.

En Samtale.

(Af Ældste Robert Marshall i Millennial Star.)

For nogen Tid siden, lige før jeg forlod den irske Mission, rejste jeg med Toget fra den lille By Doagh til Belfast, da det Følgende indtraf, der maaske vil interessere, om ikke belære nogle af Deres mange Læsere, hvorfor jeg sender det for Indførelse i Deres ærede Blad.

Den Coupé, jeg traadte ind i, var vel fyldt af respektable, intelligente Damer og Herrer, der med største Høflighed satte sig tættere sammen og gav mig en bekvem Plads iblandt sig. Ved at se mig om, lagde jeg Mærke til, at alle Damerne havde religiøse Skrifter i deres Hænder, givne dem af tre Revival-Missionærer, der efter deres Udseende, Klædebragt og Rejsetøj at dømme saa ud til at være af højere Stand end de almindelige omrejsende Prædikanter. Deres selvtilfredse Opførsel og Væsen viste, at de vare vante til paa en afgjørende Maade at udtale sin Mening om de mest indviklede Spørgsmaal angaaende den religiøse Erfaring, forbunden med „den nye Fødsel". En af dem, den ældste af de tre, var en skarpsindig, aldrende Mand med mørke Øjne og et blegt Ansigt, og som syntes ganske tilfreds med sin egen

overlegne Visdom og Hellighed. Han sad lige overfor en dannet Dame med et indtagende Ydre, som paa sit Skjød holdt to Urtepotter, hvori vare to dejlige Geranier; med aabenbar Længsel efter at paabegynde en religiøs Samtale begyndte han saaledes: „Jeg ser, at Fruen har der Aarstidens sidste Frugter (menende Geranierne.) Nogle faa de sidste Frugter, og Andre faa de første Frugter; men De har faaet de sidste Frugter — de sidste Frugter og de første Frugter — Kristus, de sidste Frugter."

Medens jeg lyttede til dette udsøgte meningsløse Vrøvl, følte jeg mig stærkt tilskyndet af en vis, maaske mormonsk Kappelyst og længtes efter at komme i Samtale med disse tre selvkloge Magnater, og til at prøve Styrken af mit mormonske Vaaben. For at jeg maatte erholde de tilstedeværende Herrers og Damers Opmærksomhed og tillige sikre Overvejelsen af mine Argumenter disse mine religiøse Modstanderes Respekt, tænkte jeg det bedst at holde dem i Uvidenhed om min Troesbekjendelse saa vel som min Kaldelse som en „Mormon Ældste, og saaledes førte jeg dem under følgende Samtale efter nogle Omsvøb tilsidst ind paa mit Gebet.

Jeg sagde til ham, som sad ved Siden af mig: „Ved De hvad der bliver gjort ved Dynamitarderne?"

Hertil svarede han ganske uskyldig: „Nej."

„Det er dog forfærdeligt," vedblev jeg, „at uskyldige Mænd, Kvinder og Børn skulde lide saaledes ved disse grusomme Handlinger."

„Ja, det er forbausende," svarede han.

„Disse Dynamitforbrydelser synes at tiltage, og man ved ikke, hvor og naar de ville ophøre."

„Ja, det er vist."

„For mig ser det ud, som om Folk frygte og bæve ved at tænke paa det, som vil komme over Jorden."

„Ja, det ser saaledes ud."

„Synes De ikke, det er meget mærkeligt, at uagtet al Kristendommens Bestræbelser — Bønner, Prædikener, Belæring og Udspredelse af Skrifter — bliver Verden dog værre og værre, og synker dybere og dybere i Last og Vederstyggeligheder af enhver Slags?

„O nej, det synes jeg ikke er saa mærkeligt, for efter Bibelen har det alt sammen været profeteret for længe siden, og kun beviser Sandheden af Guds Bog."

„Ja, Paulus forudsiger ganske vist, at i de sidste Dage skulle vanskelige Tider være at forvente. Thi Menneskene skulle være egenkjærlige, pengegjerrige, overmodige, hoffærdige, Bespottere, Forældre ulydige, utaknemmelige, vanhellige, ukjærlige, uforligelige, Bagtalere, umaadelige, umilde, uden Kjærlighed til det Gode, Forrædere, fremfusende, opblæste, som mere elske Vellyst, end de elske Gud, som have Gudfrygtigheds Skin, men fornægte dens Kraft; og at vi skulle ogsaa fly fra disse. Visseligen kunde ingen Mands uinspirerede Ord saaledes beskrive i Korthed, men dog saa tydeligt den nuværende Tilstand i det kristelige Samfund, og, som De siger, var det profeteret i Guds Bog, at saaledes vilde Tilstanden blive i den religiøse Verden førend Kristi Tilkommelse." Her fandt den ældre Herre med de skarpe sorte Øjne og blege Ansigt for godt at gjøre mig et Spørgsmaal og udbrød:

„Ah! Troer De paa Kristi Tilkommelse."

„Ja, vist gjør jeg," svarede jeg, „og hvorfor ikke? Læres ikke denne Lærdom paa næsten ethvert af Bibelens Blade?"

„Det glæder mig at vide, sagde han, at de troer paa Herrens Tilkommelse; men er De født paany?"

„Ja, svarede jeg, jeg er født paany."

„Godt," vedblev han, „jeg blev født paany for mange Aar siden. Naar blev De født?

„For en halvtredsindstyve Aar siden."

„O, De mener vel ikke, at De blev født paany for halvtredssindstyve Aar siden: De synes ikke at være af højere Alder. De misforstaar mig; jeg mener den anden Fødsel, ikke den første. Med andre Ord, naar blev de født paany?"

Jeg svarede, at jeg blev født paany for omtrent sytten Aar siden.

Den anden Herre, en middelaldrende Skotlænder, indlod sig her sigende: „Jeg blev gjenfødt i Skotland for en og tyve Aar siden;" og saaledes syntes vi alle at være interesserede og venlig stemte mod hinanden, samt fyldte med det kristelige Broderskabs blide Aand ved at blive bekjendte med hverandres Gjenfødelseshistorie. Den ældre Herre med det blege Ansigt og mørke Øjne blev saa blid som et Lam, medens han dvælede ved Beretningen om sin nye Fødsel; men jeg kom tilfældigvis til at kaste en lille Sten ud i vort kristelige Broderskabs stille og spejlklare Vande, og se! Kjærlighedens og Fredens smukke Billede, der spejlede sig i det krystalklare Element, blev slaaet i Tusinde Stykker.

Jeg sagde: „Mine Herrer, maaske Deres nye Fødsel og min ere noget forskjellige."

Her fæstede den aldrende blege Herre sit skarpe Blik paa mig som En, hvis Mission det var at afsløre og beskjæmme Bedrageri, og sagde: „Jeg blev født af Aanden; hvorledes blev De gjenfødt?"

Jeg svarede ham i al Rolighed, at jeg var født af Vand og af Aanden i Overensstemmelse med den nye Fødsel, omtalt af Frelseren i det 3die Kapitel af Johannes Evangelium, og ligeledes i Overensstemmelse med den nye Fødsel, Petrus hentyder til i det andet Kapitel af Apostlernes Gjerninger. Petrus, i det han omtaler den nye Fødsel, siger: „Omvender Eder, og hver af Eder lade sig døbe i Jesu Kristi Navn til Syndernes Forladelse, og I skulle faa den Helligaands Gave." Her er Daab i Vand til Syndsforladelse, og siden den Helligaands Gave, eller med andre Ord Gjenfødelsen af Vand og Aand, som Jesus talede om til Nikodemus. Tre Tusind Sjæle glædede sig paa Pintsefestens Dag ved denne nye Fødsel, og da jeg modtog denne nye Fødsel, var min Glæde ikke meget mindre end deres."

„Ah!" udbrød igjen den Blege, „De er kommen ind i den forkerte Coupé, og De vil staa af ved den forkerte Station."

„Troer De det?" svarede jeg; „jeg er kommen i den samme Coupé som Jesus og Peter, og jeg kan ikke tro Andet, end at jeg er temmelig sikker i saadant Selskab; jeg maatte tillige være meget ufornuftig, om jeg skulde være utilfreds med den samme Coupé eller Station, som behager dem. Men De ser saaledes, at jeg havde Ret i at tro, at Deres nye Fødsel og min vare noget forskjellige, for nu viser der sig at være en meget stor Forskjel i det, at min nye Fødsel er baade af Vand og Aanden, i Deres forkastes Vandet aldeles, og i Uoverensstemmelse med Kristi og Petri Lærdomme antages kun Aanden. Derfor, medens jeg betragter Deres Sag fra dens bedste Sider, har De kun en halv ny Fødsel. Endvidere, da De ikke er bleven døbt i Vand, har De ikke faaet Syndsforladelse, hvorfor Deres Synder endnu hænge ved Dem, og De er endnu under Fordømmelsen."

„Men jeg er døbt i Vand," svarede han.

„Ikke desto mindre var De ikke døbt paa den rette Maade — det vil sige, til

Deres Synders Forladelse — saaledes som de tre Tusind paa Pinsefestens Dag. Den sande Daab er til Syndsforladelse."

„Nej," svarede han, „jeg blev ikke døbt til mine Synders Forladelse, for jeg fik Syndsforladelse ved Jesu Blod."

„Saa maa De have faaet Deres Synder forladne paa en anden Maade end den, hvorpaa de tre Tusinde fik Syndsforladelse paa Pinsefestens Dag. Der kan vist ikke være to Maader, hvorpaa Syndsforladelse kan erholdes. Jeg er tilbøjelig til at antage Peters Plan, thi han var fuld af den Helligaand, og desaarsag kunde ikke være bedragen, ejheller fortælle en Usandhed. Hvis Daab ikke tilsikrer Syndsforladelse paa Betingelse af sand Tro og Omvendelse, da maa disse tre Tusind have glædet sig i en Forblindelse, og Petrus have været Aarsag til Forblindelsen. Denne Slutning er uundgaaelig. Men Sandheden er, at De ikke forstaar Frelsens Plan, og derved opstaar den tilsyneladende Forskjel mellem Deres Anskuelse om Frelse og Peters. Jesu Blod blev udgydt til at forsone Synder, og formedelst hans Blod erholde vi Syndsforladelse ved Tro, Omvendelse og Daab. Daaben er Midlet, hvorigjennem Jesu Blod bliver os til Gavn. Følgelig, at forkaste Daaben er ligefremt at forkaste Midlet, hvorved vi kunne opnaa Velsignelsen."

Nu kom den skotske Herre ham atter til Hjælp med disse Ord: „Min kjære Broder, De misforstaar aldeles Meningen og Anvendelsen af de Skriftsteder, der hentyde til Daaben. Denne var en Ordinantse, ment for Jøderne og ikke for Andre. Hedningerne vare ikke under det kjødelige Buds Lov. De bleve frelste ved Jesu Blod, og ikke ved Lovens Gjerninger, thi ved Lovens Gjerninger skal intet Kjød vorde frelst; thi saa haver Gud elsket Verden, at han haver givet sin Søn, den Enbaarne, at hver den, som troer paa ham, ikke skal fortabes men have et evigt Liv! Hvo, som troer paa ham, dømmes ikke. Saaledes ser De, at det er altsammen af Naade og ikke af Gjerninger."

„Men min kjære Ven", svarede jeg, „det er Dem, som ikke forstaar Meningen af disse Skriftsteder, der hentyde til Daaben. Naar De siger, at de kun have Hensyn til Jøderne, tager De visseligen Fejl. Løftet om Syndsforladelse i Daaben blev givet af Petrus ikke alene til Jøderne, men til alle dem, som ere langt borte, og Jesus gjør dette aldeles tydeligt ved den Befaling, han gav sine Disciple, da han sagde: Gaar bort i al Verden og prædiker Evangelium for al Skabningen (enten Jøde eller Hedning). Hvo som troer og bliver døbt (enten Jøde eller Hedning) skal blive salig (enten Jøde eller Hedning). Og atter, De vil vist næppe turde sige, at Kornelius var en Jøde, eller at Hedningene, paa hvem den Helligaand blev udgydt, vare Jøder, og visseligen vil De ikke vove at nægte, at Petrus befalede disse samme Hedninger til at lade sig døbe i Jesu Navn, og at Paulus i sit Brev til Korinthierne sagde: „Vi ere jo alle døbte i én Aand til at være et Legeme, hvad heller vi ere Jøder eller Grækere."

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Juli.

Naar vil Forfølgelsen ophøre?

I den senere Tid er det Spørgsmaal ofte bleven gjort os: „Naar vil dette uretfærdige og grusomme Korstog imod de Hellige faa Ende?" Om vore Venner ville besvare et Spørgsmaal, som vi ville gjøre dem, ville vi være beredte paa at give dem et tilnærmelsesvis korrekt Svar angaaende Tiden, naar dette antimormonske Angreb skal faa Ende. Kunne de fortælle os, naar Hensigten med Angrebet paa de Helliges Friheder og Rettigheder vil blive opfyldt? Thi naar dette Maal er naaet, da vil vore Modstanderes fjendtlige Stilling imod os ophøre. Vi mene ikke hermed de Helliges Fjenders Hensigter, men den Almægtiges Planer; thi hans Hensigter fuldbyrdes formedelst de eksisterende Forhold med mærkværdig Hurtighed.

Lad den intelligente Sidste Dages Hellig kaste sine Øjne paa Nationen og dens Affærer og saa sige os, om han kan drage nogen anden Slutning end den, at Joseph Smiths Profetier angaaende denne Nations Regjerings Fald hurtigt nærmer sig deres Opfyldelse. Han vil ogsaa opdage, at sand Omvendelse, det eneste Middel, som vil kunne standse den sig nærmende Anarkiets Flod, bliver fjærnet mere og mere og efter al menneskelig Synsmaade snart tabes ganske af Syne. Tænkeren behøver blot at lægge Mærke til, at Elementerne for Samfundsordenens Opløsning forøges med foruroligende Hurtighed, for at drage den eneste fornuftige Slutning: at med mindre der sker en Reaktion, er Regjeringens Fald uundgaaelig. Denne Reaktion viser sig ikke, men derimod synes Fordærvelsens Flod at forøge sig, til den, lig den brusende Regnstrøm efter et Skybrud, bliver uimodstaaelig. Naar den har naaet sit Højdepunkt, og Sorgens Veklage høres i hele Nationen, vil der være en Del, i hvis Hjærter findes endnu en patriotisk Gnist. Disse ville længes efter Republikens Omorganisation paa de varige Principer, hvorpaa den først oprettedes, men som ere blevne haanligt ringeagtede og tilsidesatte af æreløse og lastefulde Mænd. Da vil Frihedens og Lighedens Flag udfoldes af de hidtil foragtede Sidste Dages Hellige, og Landets ædle Patrioter flokkes omkring det. Landets Konstitution vil atter blive proklameret og praktisk anerkjendt som Landets højeste Lov. Orden vil komme i Stedet for Forvirring, og Fred og Lykke vil endnu en Gang smile paa Republiken. Nogle ville maaske spotte dette Billede som et fanatisk Hjærnespind; men vent blot og se!

Det er en Skildring, af hvad de Hellige ville udføre. Lader de intelligente Hellige forstaa, at den trange Vej, hvorpaa de nu vandre, og som vil blive endnu trangere, er under Forsynets Styrelse en Uddannelses Anstalt, hvor de kunne beredes for dette store Værk og for andre Begivenheder i Jordens Historie af en endnu mere storartet Beskaffenhed; thi de Sidste Dages Hellige have i Sandhed en stor Fremtid for sig.

Denne Uddannelses Anstalt maa nødvendigvis virke paa en saadan Maade, at Samfundet kan befries og renses fra alle daarlige Bestanddele; thi Ingen, som er umoralsk, fejg, eller er en Hykler, vil faa Lov til at tage Del i dette mægtige

Værk. Derfor maa den rensende Prøve være af en saadan Beskaffenhed, at den vil aabenbare Saadanne, saa at Samfundet ikke altid skal besværes med deres Nærværelse. Ingen, som er villig til at bytte Principer for Bekvemmelighed, kan i Følge Sagens Beskaffenhed tage Del i at opretholde og forsvare den menneskelige Frihed. Enten fatter denne Slags Folk ikke Værdien af Sandhed og Ret, eller ogsaa mangle de Mod til under alle Omstændigheder at forsvare dem. Sandhed og Frihed ere uvurderlige, og de Hellige maa ved Erfaring lære deres høje Værd at kjende. De, som ikke kunne naa saa vidt, ville i Tidens Løb blive udskilte fra Samfundet som uduelige Materialer, hvormed at grundlægge det frieste og mest storartede og ophøjede Samfund, der nogensinde eksisterede paa Jorden. Dersom det er nødvendigt, at de Oprigtige skulle komme til et saadant Punkt, at de maa vise sin Villighed til at nedlægge sit Liv for Sandhedens Sag, da vil den fornødne Kraft skjænkes dem, naar det behøves.

Det er ikke i vor Magt at sige, hvorlænge denne Uddannelses Anstalt vil bestaa. Den vil sandsynligvis vedvare, indtil de Hellige ere beredte til at udføre Arbejdet, hvortil de ere bestikkede. Om man kunde nøjagtigt angive Tiden, naar Samfundets Medlemmer ville faa Sandhed og Ret, Frihed og absolut Renhed uudsletteligt indprentet paa deres Hjærters Tavler, da vilde det blive muligt tilnærmelsesvis at danne sig et Begreb om det antimormonske Korstogs Ende. Der kan maaske blive en midlertidig Stilstand, men det er ikke sandsynligt, at Modstanden som et Hele taget vil ophøre, indtil de Helliges Beredelse er fuldkommet. Angrebsplanen vil maaske forandres, thi eftersom et Project efter et andet mislykkes for dem, som leder Forsølgelsen, hvilket vil visseligen blive Tilfældet, ville de opfinde nye Midler og ufortrødent arbejde dermed for at naa deres Maal, men Resultatet vil i alle Tilfælde blive det samme.

Det er imidlertid de Helliges Forrettighed at kjende Tidernes Tegn, som bebude tilkommende Begivenheder af største Interesse, og i den mørkeste Time er det ogsaa deres Forrettighed at have saa meget af den Helligaand, at de kunne se den sig nærmende lyse Dag. De, som have Olie i deres Kar og Lamperne pudsede, ville ikke aabenbare eller i Løndom forsvare at indgaa et Forlig med Satan og bortbytte Princip for Bekvemmelighed.

(Des. News.)

Korrespondance.

Salt Lake City den 12te Juni 1885.

Præs. A. H. Lund.

Kjære Broder.

Det er nu meget længe, siden jeg skrev Dem til, og jeg føler mig derfor tilskyndet til at sende Dem endnu en Gang nogle Ord, inden De forlader gamle Danmark. Naar jeg ser tilbage paa de svundne Aar, siden jeg sidst var i Kjøbenhavn, synes Tiden ganske kort, og dog, hvor Meget er ikke forandret siden den Tid. Af Aviserne ser jeg, at en helt anden Aand har taget Besiddelse af det sindige, godmodige danske Folk; i Norge og Sverige ligeledes. Folkene

vækkes mere og mere af Dvalen og Sløvheden og begynde at indse, at de have Menneskerettigheder, og de forlange samme respekteret. Men hvad som nu rører sig i Skandinavien, har allerede i længere Tid gjæret i andre Nationer, og Menneskene have god Grund til at ængstes for de Ting, som forestaa. Men et af de mærkeligste Tidens Tegn faar man vel se, naar Blikket rettes mod „Frihedens Land" — det lovpriste Land, som i ungdommeligt Overmod indbød de Fortrykte af alle Nationer at komme til sin Favn og nyde Frihed, Lighed og Broderskab. Næppe et Aarhundrede kunde Frihedens Sønner taale Lykken og værne om Arven, som Frihedens Fædre skjænkede dem. Ligheden er væk, i det Monopolet undertrykker og ruinerer saa godt som al Industri; Broderskabet er gaaet samme Vej, i det Arbejdsklasserne rotte sig sammen og ved Strejker søge at tiltvinge sig, hvad som de tro bliver dem med Urette berøvet. Og Friheden! Ja, Frihedens Gudinde maa med bortvendt Aasyn begræde Landets faldne Tilstand; thi her forfølges og myrdes man for sin Tro! Tænk Dem, i Amerika kastes rene og kyske Mænd og Kvinder i Fængsel, medens Andre skydes (ja selv Kvinders Blod har flydt) for deres Tros Skyld! Hvem kunde drømme om en saadan Samfundsorden! Og dog var der en ung Mand for et Par Snese Aar siden, som talte og skrev om, at netop dette og meget Mere vilde komme. Man lo ham ud, saa vel som alle, der troede hans Vidnesbyrd; men hvor sandt var det ikke! Nu er der Mange, foruden de Hellige, som indse, at Nationen staar paa Afgrundens Rand, og der øjnes ingen Udsigt til Frelse. Men i Utah, som er Centrummet for Forfølgelsen og de lovløse Angreb, hvordan staar det til der? Kort og godt: udmærket. Folket i det Hele lader sig ikke anfægte. Man pløjer og saar, bygger og handler som sædvanlig. Nogle faa af Brødrene ere kastede i Fængsel, flere af Autoriteterne maa holde sig inde, men forøvrigt gaar Alt sin jævne almindelige Gang. En Del vækkes op og slutter sig fastere til Kirken, Andre springe over Stakittet og takke Gud for, at de ikke ere gaaede ind i Polygami; thi hidindtil er det mest gaaet ud over Polygamisterne; men da ikke blot disse skulle prøves, men ogsaa de Andre, som kalde sig Hellige, saa kommer nok Turen til dem; vi have jo allerede faaet en Mundsmag derpaa i Idaho. Hvad skal Enden blive? Læs i Pagtens Bog, læs i Mormons Bog, slaa op i din Bibel, baade den „reviderede" og ureviderede, og Du vil snart se, hvad Enden vil blive; det er ingen Hemmelighed for dem, som ville se. — Det er en Fornøjelse at læse Deseret News og se, hvor frygtløst og usminket Br. Nicholson giver vore Fjender her det glatte Lag Aften efter Aften og, som man siger, „læser dem Texten" og forkynder, hvad som skal komme. Man ler af ham, og saa gjør Mange, der endnu kalde sig Hellige, men Hjærtet siger maaske noget Andet, end hvad Munden vil indrømme. — Vi have Udsigter til en god Avl i Aar, og der tales og skrives Meget om at lægge Proviant op for en forestaaende Dyrtid. Hidindtil have de Fleste smilt ad Hungeren, naar de saa paa deres frodige Marker, fulde Lader og mange Jærnbaner, som kunne forsyne os med Korn og Mel i en Haandevending; men Mange begynde nu at tænke alvorligere paa Sagen og se en Mulighed for knappe Tider — ikke paa Grund af Misvækst her, men, som Broder Brigham en Gang sagde, fordi Folk vil strømme hertil i Mængde, naar det bliver for hedt i Staterne. De have allerede

havt smaa Prøver paa Jordskjælv; de ere snart vante til Oversvømmelser, Skypomper, Hvirvelvinde og store Ildsvaader; 100,000 Jærnværksarbejdere ere i disse Dage paa Strejke; Indianerne ere urolige og truende paa flere Kanter af Landet, og de hemmelige Selskaber, som virke i Mørke, give just heller ikke Folket nogen Betryggelse, saa det er nok muligt, at Dagen ikke er saa fjærn, da Folk skulle fly til Zion for Beskyttelse. — I Gaar var Brødrenes Sag for i Territoriets Højesteret, og de førtes i den Anledning ind fra Fængslet, som ligger et Stykke udenfor Byen. Medens Advokaterne debatterede Sagen, fik Brødrene Lov til at se sig om i Byen et Par Timers Tid, naturligvis ledsaget af en Marshal hver. Saaledes kom Angus Cannon ind paa vort Kontor (Jærnbanekontoret) og fik sig en Passiar med flere af sine Venner. Han var munter og beleven, saa godt ud og havde ingen Skade taget hverken paa Legem eller Sjæl. Retten er endnu ikke kommet til noget Resultat.

Vi have nu faaet nok et skandinavisk Blad her i Byen, nemlig »Svenska Härolden«, der redigeres af Br. John C. Sandberg, som i sin Tid begyndte Udgivelsen af »Nordstjernan« i Gøteborg. Det er til stor Glæde for Svensterne, „förstås", som hidindtil have maattet kludre sig gjennem »Deseret News« og „Bikuben" for Nyheder. Ja, De ved vel, jeg er ude af min journalistiske Virksomhed igjen; jeg kom uventet ind i den og omtrent ligesaa uventet ud af den; ja saaledes gaar det. — Der er flere Ting jeg kunde ønske at berøre, men da jeg ikke har i Sinde at fylde hele „Stjernen" for Dem, vil jeg nu afbryde med de bedste Ønsker for Dem selv, Brødrene i Missionen samt de Hellige i Almindelighed.

Deres
P. O. Thomassen.

De Hellige ville sejre.

(George Q. Cannon.)

I hele min Erfaring har jeg aldrig set en Tid, der var saa skikket til at prøve de Helliges Tro som netop den nærværende. De, som have efterlevet deres Religions Principer og gjort dem til en Del af deres daglige Liv, høste nu Frugterne, i det de erholde den fornødne Kraft, Aand og Naade til at staa dem bi. De, som ikke have levet saaledes, men have været sløve og ligegyldige, forsømt deres Pligter og henfaldet til slette Vaner, finde sig nu svage og mangle den fornødne Kraft i Prøvens Time. Gud har sagt, at han vil have et prøvet Folk. Hans Ord kunne ikke slaa fejl. Han vil prøve vor Tro til det yderste, og jeg tror ikke, at nogen Mand eller Kvinde vil indgaa i det celestiale Rige og modtage dets Herlighed uden at blive prøvet i Alt.

Jeg modtog et Brev den anden Dag fra en meget fremragende Mand i Washington. Jeg havde Anledning til at korrespondere med ham angaaende Forretninger, og i mit Brev gav jeg ham en Skildring af Stillingen her. Vi havde haft mange Samtaler desangaaende, medens jeg var i Washington. Han havde tilraadet paa det indstændigste, at vi skulde indgaa et Slags Forlig eller

Overenskomst angaaende Lærdommen og Udøvelsen af Flergiftermaal. Han mente, at det var kun en nødvendig Forsigtighedsregel, og som min Ven tilraadede han mig dette Skridt paa det alvorligste. Han sagde, jeg burde bruge min Indflydelse blandt dette Folk for at faa Flergiftermaalet ophævet. I sit Brev til mig, hvilket jeg modtog for nogle Dage siden, siger han: „Jeg betragter Sagen simpelthen fra en Sagførers Standpunkt, De anser det som en Samvittigheds Sag, og det ender al Diskussion. Jeg gjentager til Dem, at Deres Samfund maa give Afkald paa Polygami. Jeg kjender den offentlige Stemning i Landet og de Indflydelser, som arbejde. Naar De svarer mig, at Deres Trosfæller ere rede til at dø for Deres Overbevisning, og at De tror, at Polygami er en guddommelig Institution, saa tager det Spørgsmaalet ud af mit Omraade."

Denne Herre udtrykker, hvad der er Manges Anskuelser, som ere venligsindede mod os. De tro, vor Ødelæggelse er uundgaaelig, med mindre vi opgive dette Punkt i vor Religion, og betragter man Spørgsmaalet paa en naturlig Maade fra et Menneskes Standpunkt og lader Gud ude af Spørgsmaalet, som de gjøre, saa ser det saadant ud. Men der er en Gud. Han har givet visse Befalinger. Han har gjort visse Løfter til dem, som ville gjøre hans Villie. Disse Løfter ere hidindtil blevne opfyldte. Vi kunne endnu stole paa ham. Den Mand eller Kvinde, som hver Dag lever saa nær til Herren, at han bønhører deres Bønner, ved, at de kunne fæste Lid til den Almægtige, og at han ikke vil forlade dem. De, som have forsømt at holde sig nær til ham, som ere fremmede for ham, som paa Grund af deres Forsømmelse og Ligegyldighed ingen sikker Overbevisning have om, at han vil høre dem, føle sig naturligvis tvivlende og frygtagtige. De tænke og tale maaske om at indgaa en Overenskomst. De ere af samme Mening som min Washington Ven, at vi maa opgive en Del af vor Religion for at frelse os selv.

Den Fremgangsmaade, som Dommer Zane og de, som have indledet Forfølgelsen i de Sager, som nylig have været under Behandling, have brugt, kunne maaske lykkes til en Tid; men Dagen vil komme, da der vil blive en Tilbagekaldelse af disse Domme eller en Forandring af denne Politik. Vi behøve blot at øve Taalmodighed, Langmodighed, Fordragelighed og Standhaftighed, og Befrielse vil komme. Jo voldsommere og hidsigere disse Mænd ere, desto snarere vil deres Løb blive endt. Mange erindre uden Tvivl, hvor mørkt det saa ud om Vinteren mellem 1871 og 72 og nogle Maaneder derefter, da et juridisk Rædsels Herredømme herskede i dette Doms Distrikt. Dommer Mc Kean og dem, som han havde til at hjælpe sig, gjorde sig skyldige i de største Uretfærdigheder. De regnede paa det Fjendskab, som Folket i Nationen nærede mod Mormonerne, og troede at kunne gaa til de største Yderligheder. De tænkte, at man vilde opholde dem i deres Handlinger; men deres vel udtænkte Planer bleve kuldkastede, som vare de Korthuse. Den hele Bygning, de saa kløgtigt og omhyggeligt havde bygget, styrtede sammen om dem, og deres Arbejde gik tabt. Jeg erindrer en Samtale, jeg havde med Senator Oliver P. Morton fra Indiana, da han omtrent ved den Tid besøgte Salt Lake City. Jeg beskrev for ham vor Stilling, og det interesserede ham i høj Grad, men især interesserede det ham at komme til Kundskab om, hvorledes vi vilde undkomme. Præsident Young blev beskyldt for Mord, og det

syntes at være Dommer Mc Keans faste Bestemmelse at hænge ham, om muligt. Han samlede Juryerne paa en saadan Maade, at de kun bestod af Mænd, der blindthen vilde sætte hans Planer i Udførelse, netop som Dommer Zane og hans Embedsmænd gjøre nu for Tiden. Senator Morton spurgte, om ikke det var muligt for de forenede Staters Præsident at give Præsident Young Pardon. Jeg sagde nej, fordi Forbrydelsen var ikke imod de forenede Staters Love, men imod Territoriets Love. Han syntes, der var mørke Udsigter, og det gjorde vi alle. Det syntes, som om vi vare i den samme Stilling som Israels Børn, da de havde det røde Hav foran sig og Faraos Armé bag sig og ingen Maade, hvorpaa de kunde undkomme, hverken til højre eller til venstre. Men vi erindre alle, hvor mærkværdigt vore Fjenders Planer og Rænker den Gang bleve tilintetgjorte. Det skete paa en saa naturlig Maade, at Ingen uden de Sidste Dages Hellige saa Guds Haand i vor Befrielse. Saaledes vil det blive nu. Vi behøve kun at oppebie Herrens Frelse. Den vil komme. Vi skulle blive befriede. Nogle Faa ville maaske kaldes til at lide, men det bliver ingen Tab, om de forblive trofaste, hverken for dem eller Zions Sag, men Zion vil komme frem af Ildprøven stærkere, renere og herligere.

(Juvenile Inst.)

Betragtninger over Offerloven.

(Af Ældste A. Jones.)

De første Begreber, vi faa om den Skik at ofre, erholdes af den saa almindelig anerkjendte Rettesnor, Bibelen, i første Mosebog 4, 3—4. nemlig „at Kain frembar et Madoffer til Herren af Jordens Frugt." „Og Abel, ogsaa han bar frem af sin Hjords første Affødning og af deres Fedme." Medens vi ikke have nogen Beretning om, at denne deres Handling udførtes i Følge en direkte Befaling fra Gud, og den der kaldes et Madoffer, hentyder dog Paulus dertil i sit Brev til Hebræerne 11, 4. som et Offer: „Formedelst Tro ofrede Abel Gud et bedre Offer end Kain."

Noah ofrede Brændofre til Herren efter sin Frelse fra Syndfloden; dog finde vi ingen Befaling given desangaaende indtil i det mærkelige Tilfælde, hvor Herren prøver Abrahams Tro, da han giver ham den bestemte Befaling: Tag nu din Søn . . . og ofre ham der til et Brændoffer, osv. At Ofringer til Herren i den Tidsalder vare meget almindelige og ofte udførte Handlinger, ses af Isaks Ord, der ogsaa vise, at han var vel bekjendt med Ceremonien. Da han saa Mangelen i de Forberedelser, hans Fader havde gjort for at ofre, sagde han: „Se Ilden og Vedet, men hvor er Lammet til Brændofferet?"

Ligeledes finde vi, at Jakob iagttog denne Ceremoni, thi der berettes i 1 Mosebog 31, 54: „Og Jakob ofrede Offer paa Bjærget;" endvidere ledes vi til at tro, at det almindelige Offer udførtes i Følge den Almægtiges Befaling, eftersom Moses i sine Instrukser fra Gud blev befalet at sige til Farao: „Og nu, Kjære, lad os gaa tre Dages Rejse hen i Ørken og ofre til Herren vor Gud." 2 Moseb. 3, 18.

Ved bestemt Befaling fejredes Jødernes Paaskefest ved at ofre et Lam uden Plet eller Lyde til Erindring om,

at Dødens Engel gik Israeliternes Boliger, kjendelige ved Blodet, som blev stænket paa Dørstolperne, forbi, da den ihjelslog alle de Førstefødte blandt Ægypterne, baade af Mennesker og Dyr, og fyldte Landet fra Paladset til den simpleste Hytte med Jammer og Graad. Ligeledes blev en Befaling given om Maaden, hvorpaa Offeret skulde ofres, som nedskrevet i 2 Moseb. 20, 24: „Et Alter af Jord skal Du gjøre mig, og derpaa skal Du ofre dine Brændofre og dine Takofre, dine Faar og dine Øksne". Da vi finde dette skrevet i samme Kapitel som de ti Bud, der er Grundvolden til al menneskelig Lovgivning, kunne vi kun slutte, at Offer-Ceremonien var et bestemt Bud og en Lov for Israel. Denne Slutning stadfæstes, i det vi finde i den 3die Mosebog udførlige Instrukser om Fremgangsmaaden, der skulde følges, naar der ofredes Ofre, og fra den Tid af har Israel overholdt dette som en Lov. Salomon ofrede i de Dage, da Israels Rige havde naaet sin højeste Pragt og Vælde, 22000 Okser og 120000 Faar som et Slagtoffer. Visse Dele deraf bleve brugte som Føde; saaledes blev f. Eks. Paaskelammet spist, eller saa meget deraf, som Familien behøvede, medens det Overblevne blev fortæret af Ild; ligeledes aade ogsaa Præsterne af visse Ofringer, og det er muligt, at de mange Tusinder af Israel, som vare tilstede ved denne herlige og overordentlige Tildragelse, nød af visse Dele af Dyrene, der ofredes ved denne store Fest i Anledning af Templets Indvielse.

Denne Lovs Jagttagelse vedligeholdtes hos Israliterne, og vi finde, at Jesu Moder ofrede „et Par Turtelduer eller 2 unge Duer". Af ringe Værdi var i Sandhed vor Herres jordiske Ejendom, og saa uanset af Rang var hans Moder, at hun saa sig nødsaget til at frembære et Offer af en saa ringe Værdi, som Loven tillod, 3 Moseb. 12, 8: „Men formaaer hendes Haand ikke et Lam, da skal hun tage to Turtelduer eller to unge Duer".

Spørgsmaalet opstaar: Hvorfor befalede Herren, at der skulde gjøres Ofringer? Og hvorfor efterkomme de Hellige ikke nu den samme Lov? For det første, fordi det i Guds store Plan med Hensyn til denne Jord og dem, der skulde bebo den, var bestemt, at Mennesket skulde falde, og derved faa Kundskab om Godt og Ondt, og efter en Lov var bleven overtraadt for at opnaa denne Kundskab, medfulgte Straffen for Lovens Overtrædelse, nemlig Døden. Det var ligeledes forordnet, at i Tidens Midte skulde der gjøres en Forsoning for denne Adams Overtrædelse, og i Jesus have vi fundet den Forløser, der skulde saaledes forsone Verdens Synder, 1. Cor. 15, 22: „Thi ligesom Alle døe i Adam, saa skulle og Alle levendegjøres i Kristo". Derfor vare Ofringerne, som bleve overholdte, Forbilleder paa Guds Søns store Offer; lige fra det Førstefødte af Abels Flok til Paaskelammet uden Plet eller Lyde hentyde de alle til ham, hvem Johannes Døberen vidnede om i følgende Ord: „Se det Guds Lam, som bærer Verdens Synd".

Forstode de, som i fordums Tider ofrede, at deres Ofringer vare Forbilleder paa Frelserens Komme og Forsoning? Job synes at have være bekjendt dermed, i det han sagde: „Jeg véd min Frelser lever". Esaias profeterede ogsaa om ham (Esaias 53, 5.): „Han er saaret for vore Overtrædelser, han er knuset for vore Misgjerninger; * * * han blev ført som et Lam til at slagtes." Disse Oldtidens Hædersmænd besad større Kundskab herom, end man maaske straks vilde formode, for at kunne beskrive Kristi Op-

ofrelse tilligemed Hensigten deri, saa nøjagtig, som Esaias har gjort i sit 53de Kapitel. Dette ses af Judæ Brev, hvis eneste Kapitel viser, at han besad stor Kundskab enten ved Tradition, Adgang til endnu eksisterende Bøger eller ved selv at have modtaget Aabenbaring fra Gud, i det han siger i sit 14de Vers: „Men om disse har og Enok, den Syvende fra Adam, spaaet, der han sagde: se, Herren kommer med sine mange Tusinde Hellige at holde Dom over Alle". Det vilde derfor ikke være ufornuftigt at slutte heraf, at de Ofringer, Israliterne ofrede, forstodes af dem at være typiske paa Guds Søns det store Offer. Skjønt Jøderne formedelst deres Ugudelighed, som vi lære af Historien, ikke ved hans Komme ventede en Forløser, som skulde fri dem fra Synd, saa meget som de ventede en Konge og Leder, som skulde med Sværdets Magt bringe dem Hævn over deres Fjender og gjenvinde for dem det Rige, Herren formedelst deres onde Gjerninger havde tilladt deres Fjender at erobre, og om endskjønt Jesus sagde dem, at deres Stamfader Abraham glædede sig ved at se Kristi Tid, troede de ham dog ikke. Af Judæ Brev lære vi, at Enok maa have kjendt til Frelserens Mission, og medens vi kun vide saa Lidet om Enok — kun at „han vandrede med Gud, og var ikke mere, for Gud tog ham", siger Juda, som havde talet med Frelseren, at Enok profeterede om Kristi anden Tilkommelse, og af Jesus lære vi, at Abraham glædedes ved at skue hans Tid; vi kunne da spørge: hvis Abraham og Enok havde et Begreb om ham som Tidens Midtes Offerlam, hvorfor ikke ogsaa Abel?

Denne Lov blev fuldkommet i Kristi Opofrelse, hvilket ses af de Ord, han i sin sidste Dødskval ytrede paa Korset. „Det er fuldbragt," lød Guds enbaarne Søns Røst, hentydende til den store Begivenhed, som nu var fuldbyrdet, og bevidnet af Moder Jord, der skjælvede, og hvis faste Klipper brast, medens Solen nægtede at give sit Lys ligesom for at tilsløre det skrækkelige Skue fra den evige Herskers, vor Faders Aasyn.

Hentydende til den gamle Offerlov siger Paulus i sit Brev til Hebræerne 10, 12: „Men han, der han havde ofret et Offer for Synderne, sidder han for stedse hos Guds højre Haand; . . . thi med et Offer har han for stedse fuldkommen forsonet dem, som helliggjøres." Endvidere siger han: „Men hvor disse (Synderne) ere forladte, der behøves ikke mere Offer for Synden."

Foruden Bibelen er der andre Bøger, hvortil de Hellige have Adgang, der ere meget tydelige med Hensyn til dette Emne. Paa Side 613 i Mormons Bog siger Jesus: „Thi se, den Pagt, jeg har gjort med mit Folk, er ikkun for en Del opfyldt; men Loven, som blev given ved Moses, er fuldendt i mig."

Malakias 3, 3. hentyder til, at Levi Sønner skulde frembære Ofre for Herren i Retfærdighed, hvilket af det, som er skrevet foran og efter, vises at skulle ske herefter, thi det fortælles der, at det skulde ske ved en Lejlighed, da Herren vil være tilstede i sin Magt, og ikke i Forbindelse med den ydmyge Stilling, han en Gang indtog, da hans Forældre, paa Grund af deres Kaar, nødsagedes til at ofre for ham det mindre kostelige Offer, men han vil da komme i Magt at „gjøre sig en synderlig Ejendom", og de Ofre, som da ville blive ofrede, ville ikke pege fremad, men tilbage til en Erindring om Messias', Verdens Forløsers store Offer.

Nadverens Sakramente bringer os i Erindring om vor Frelsers store Offer; og ligesom Ofringerne af Dyr en Gang

brugtes for at hentyde til den store Begivenhed, saaledes bringer nu Nadveren os i Hukommelse om hans Død: „For saa ofte, som I æde dette Brød og drikke denne Kalk, erindrer Herrens Død, indtil han kommer."

Nyheder.

Iowa blev den 12te Juni hjemsøgt af en Tornado, der bortførte Huse, oprykkede Træer med Rode og spredte Død og Ødelæggelse over Alt. I Council Bluffs blev Taget paa Døvstumme-Institutet afrevet og ført bort 600 Fod. I Whiting, Pulaski og paa andre Steder nedblæste Huse og Lader, og flere Personer dræbtes. I Sloans Nabolag kom 15 Personer til Skade. Et spædt Barn blev af Stormen revet ud af sin Moders Arme og fandtes først ved Dagens Frembrud, liggende flere Favne borte i Mudderet. Man antog, at det var dødt, men det kom dog atter til Live. I Davis County omkom flere Personer under Ruinerne af sammenstyrtede Huse.

Emigranterne, som forlod Liverpool med Dampskibet „Wisconsin" den 20de Juni d. A., ankom til New York den 1ste Juli.

Emigrationen. Det næste Emigrantselskab afgaar fra Kjøbenhavn den 20de August.

Beskikkelse. J. Olsen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at arbejde i Aalborg Konference.

Anthon H. Lund,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Dødsfald. I Brigham City afgik ved Døden den 20de Maj d. A. Maren Jørgensen, født paa Grønöse, Thorup Sogn paa Sjælland, den 6te Juli 1815. Hun annammede Evangeliet i 1866, emigrerede til Utah i 1870 og døde med fuld Tro paa Evangeliet

I Fountain Green, Sanpete County, borttog Døden d. 6te Juni d. A. Mads Christian Madsen, født i Lille Velling, Jylland, den 15de Januar 1868, og som med sine Forældre emigrerede til Utah i 1878.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af Anthon H. Lund, Lorentzensgade 14, 1ste Sal
Trykt hos F. E. Bording, Læderstræde 3.